

Hand Giving - Eye of Gratitude # 5

Good morning everyone. For today's Dharma Espresso, let us return to “Hand Giving - Eye of Gratitude.”

Page | 1

When I was 17 or 18, I heard the following story from a woman at a temple in Viet Nam that I visited.

She said there was this woman who was poor and had three or four children, I can't remember. She lived in a rural area and worked many jobs to support her children. After many changes took place in Viet Nam, work was hard to find. Her husband left her, so she had to raise the children on her own. As I remember the story, she had to bring extra work home to sew at night until 1 or 2 o'clock in the morning. She had to get up at 6 or 7 am to take the children to school then headed to work, but that was not what is special about this story. What made it memorable was that she became ill with tuberculosis from being overworked. Eventually, she was coughing blood and passed away, leaving behind significant loss and pain for her children and turning them into orphans at a young age.

The story touched me because I saw that woman once at the temple. As people talked about her, I made a profound discovery. Her love for her children was so deep that she put all her effort into raising and caring for them until she collapsed. She gave continuously, giving of her health and love, striving to support her children to the point of exhaustion until she couldn't endure it anymore. Perhaps there might have been more emotional and psychological burdens that she had to cope with as she had no help or understanding from anyone to relieve her suffering. It might have also been the weight of her inability to guide her children efficiently since they were still too young, or of the poor living conditions. There might have been other hardships, but the main point here is her giving. She gave until it hurt, until the end of her endurance and still she gave. She worked through the night into the morning, regardless of her illness until she couldn't withstand it anymore.

When I heard this story, I was moved by mothers' love and sacrifice for their children, by the scope of their giving and devotion to their children. It could be a particular Vietnamese trait in this kind of tremendous motherly love where the mother always gives, but the story triggered in my mind Mother Teresa's words "give until it hurts."

We give because we love our children, not from excess or overabundance. No, because we love therefore we offer; hence we can make sacrifices. The final offer is ourselves. We give away our egos, not giving for gain. The Buddhist culture nowadays seems to contrast with the giving out of love. Instead, we often hear people say: "Let's make offerings then we will get our names on the plaques of honors and will get a lot of blessings, and so on..." We need to revert this trend so that we make offerings from love and not to gain merits or acknowledgment.

As Buddhists, we should know the oneness in the nature of love and giving. We expand love by giving, not give to gain merits and blessings. Yet, many times, we donate to support a political ideology for hidden benefits. As cultivators, the motivation for giving should only be love, and we should give to the utmost, offering ourselves and our egos, and making sacrifices.

Hand Giving - Eye of Gratitude – Tay cho ra, mắt tri ân 5

The story of the mother touched my heart because in today's troubled and painful world, we need to practice the giving that takes us to the point of giving up ourselves and our egos, and being able to make sacrifices for others. We should not give for recognition or any other benefits.

Page | 2 Thank you for listening and have a beautiful day.

Dharma Master Heng Chang

(Translated and transcribed by Compassionate Service Society)

Tay cho ra, mắt tri ân 5

Good morning các bác, các anh chị, đây là Dharma Espresso cho ngày hôm nay.

Page | 3

Thưa các bác, hôm nay là ngày đặc biệt, mình gọi là ngày lập đông, tức là ngày ngắn nhất và đêm dài nhất trong năm. Thưa các bác, các anh chị, chúng ta hãy trở lại với đề tài 'tay cho ra, mắt tri ân'.

Hồi ở VN, khoảng 17, 18t đi chùa Thường Tịnh, thầy có biết một câu chuyện như sau (do một chị trong chùa kể lại). Chị nói rằng:

Có một cô, cô này có 3, 4 đứa con (thầy không nhớ rõ bao nhiêu), rất nghèo. Cô ở dưới quê, phải làm việc thêm để nuôi mấy cháu. Sau khi đất nước có nhiều sự biến đổi, công việc làm còn nhiều sự khó khăn. Chồng của cô bỏ cô nên tự cô phải nuôi mấy cháu. Thường cô đem hàng về làm thêm, theo như thầy nhớ, cô còn may thêm đồ buổi tối, tới 1, 2 g sáng. Buổi sáng phải thức giậy 6, 7g để đưa con đi học, đi làm việc v.v... Chuyện đó cũng không mấy gì đặc thù lắm, nhưng cô này lo cho con đến độ bị bệnh lao phổi. Đó là chuyện làm cho thầy phải nhớ hoài. Sau khi bị bệnh, cô khạc ra máu và cô qua đời, để lại cho các người con một sự mất mát và đau thương vô cùng, vì không ngờ các em bị mồ côi quá sớm.

Câu chuyện đó xảy ra làm xúc động thầy vì cô đó có một lần, đã lên chùa. Thầy biết cô chỉ một lần đó thôi. Khi trong chùa ngồi bàn tán chuyện đó với nhau, mình mới khám phá ra một điều rất thâm sâu. Điều đó là bởi vì cô quá thương con, ở một mình nuôi 3, 4 đứa con rất nhỏ. Nuôi đến độ bị kiệt sức. Cô tiếp tục cho ra, cho ra sức khỏe của cô, cho ra tình thương của cô, cố gắng nuôi nâng đến độ kiệt sức, không chống cự được. Có lẽ còn nhiều gánh nặng về tinh thần, về tình cảm trong người cô lúc đó nữa: Gánh nặng vì không ai tiếp tay với cô, thấy được nỗi khổ của cô. Cũng có thể là gánh nặng bởi vì các con cô còn quá nhỏ, cô không thể nào dạy dỗ cho đầy đủ được. Cũng có thể là gánh nặng bởi vì chuyện ăn uống, nhà cửa không tốt đẹp. Còn nhiều gánh nặng lắm, nhưng điều quan trọng nhất là cho, cho tới lúc mà mình gọi là 'give until it hurts', cho tới lúc khả năng của mình không còn nữa mà mình vẫn tiếp tục cho. Cô làm việc thâu đêm suốt sáng để may, mặc dù bệnh mà vẫn còn làm, đến lúc cô ngã quy luôn.

Khi mọi người bàn tán câu chuyện đó, thầy nghe lúc thầy mới có 17, 18t. Khi nghe, trong lòng thầy cảm thấy rất xốn xang, nghĩ tới các bà mẹ thương con, cho và hy sinh tới cỡ như vậy, chỉ nghĩ tới người con của mình mà thôi.

Đúng như lời của mẹ Teresa nói: Give until it hurts, cho đến lúc nào làm cho mình đau và quần quai với nỗi đau đó. Nhưng có lẽ câu chuyện này là chuyện đặc biệt của người VN mình, làm cho mình thấy tình mẹ quá sức lớn, mẹ là người lúc nào vị trí cũng cao cả. Cái làm cho thầy chợt nhiên nhớ tới lời của đức Mẹ Teresa khi thầy ngồi đây là câu chuyện đó.

Con người mình lúc nào cũng thương con, và có thương mình mới cho chứ không phải mình cho là vì mình có nhiều quá, dư, thừa thải quá. Không, thương mình mới cho, và vì thương như vậy cho nên mình mới hy sinh được mình. Cuối cùng, cho là cho mình đi, cho cái bán ngã đi, chứ không phải cho là vì mình muốn được lợi cái gì. Đó dường như là văn hóa của phật giáo, nhưng bây giờ nhiều khi mình đi ngược lại với chuyện cho với tình thương bằng cách là lúc nào mình cũng nói: 'bà con ơi, cho đi, mình sẽ biên công đức vinh danh lên, mình sẽ làm bia, mình sẽ làm miếng plaque, có công đức...', mình không phát triển chiều hướng

Hand Giving - Eye of Gratitude – Tay cho ra, mắt tri ân 5

tình thương. Mình phải phát triển chiều hướng ngược lại, vì thương mà mình cho chứ không phải là vì có nhiều công đức mà mình cho, hay là bởi vì mình muốn được người ta biết tới tên mình mà mình cho.

Page | 4

Là người phật giáo, mình phải luôn nghĩ tới bản chất của tình thương và bản chất của sự cho ra chỉ là một mà thôi. Mình phát triển tình thương bằng sự cho ra, chứ không phải là vì mình muốn có nhiều công đức mà mình đi cho.

Bây giờ, nhiều khi mình cho vì một lý tưởng chính trị, mình cho vì một lợi lộc nằm ở phía sau. Người tu hành cho là hoàn toàn vì thôi thúc bởi tình thương và cho tới mức tối cao nhất, cho chính mình, cho bản ngã, hy sinh chính mình đi.

Trong câu chuyện của người mẹ đó (từ nãy giờ thầy ngồi tìm tên bà mà chưa nghĩ ra được). Thầy cảm thấy rất xúc động vì trong thời đại đầy sự nhiều nhưng, đau khổ như vậy, mình cần tập sự cho, cho tới lúc mình đạt tới chỗ là mình cho cái bản ngã, cho mình đi, hy sinh cho người khác. Không nên nghĩ tới cho để có danh, cho để được người ta cho lại.

Cám ơn các bác đã lắng nghe, chúc các bác một ngày vui đẹp hôm nay.

Thầy Hằng Trường thuyết giảng

Nhóm Đánh Máy và Phiên Dịch Hội Từ Bi Phụng Sự thực hiện.